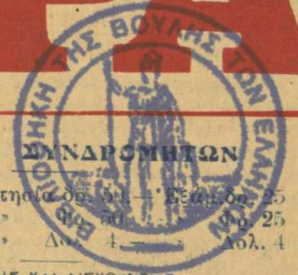

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923. ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 255

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Επιταγαί και Έπιστολαί άπ' εϋθείας προς τον
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Οδός Άγιου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτη 1923 - Έτος 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτος 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 4

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις την σελίδα της άλλου-
γραφίας : 80 λεπτά η λέξις δι' όλου. Διά ποιήματα
και έμπορικώς καταχωρησής ιδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

BELLA NTONA

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΑΝΤΩΝ ΣΥΡΙΓΟΥ

Η Σφαίρα από το παρά της περασμένης Κυριακής, περνά για την απάθεια μιας ιδεώδους γυναίκας, της ανθρακίνας με σπάνια ψυχική καρίερα της ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΑΝΤ. ΣΥΡΙΓΟΥ, αυτής της μεσοκλίτης του Ν. Δευθεντού της Σφαίρας.

Η Σφαίρα, αυτής οποίας η καλή δέσποινα αείνει, περνάει της περσιμένης ημέρας της ζωής της, κι ήταν πολλές η ημέρες αυτές. Φορούσε την απάθειαν της συμφοράς ανεπαρκώς, όχι μόνο γι' αυτήν, αλλά και για όλους τον κόσμο εκείνο, κόσμο των ανθρώπων, σύμβολον τ.θ. οποιού υπήρξεν η Χριστίνα Συρίγου.

Μιά δλιγοήμερος, αλλά δδνηρη άρρώστεια την άληγοσε στον τάφο, πολλα τα άπεγνωσμένα προσπαθεία του ευζύγου και των συγγενών της και τους άγώνες τους μεγάλους της Έπιστήμης. Τίποτε δέν ίσχυσε μπροστά στή φήληνη του μοιραίου και του άδυστηχτού. Κι ένα πορτί η ψυχή της άφησε τον κόσμο των ανθρώπων για να πετάξη στον κόσμο τ' Ουρανού. Έπέθανεν γραιού και η ψυχή της άποσε χριστιανικά και ήξερα είχε ζήσει.

Η Σύνταξις της Σφαίρας, και ύστατον φάρον έκτακτης προς την έλευτικήν δέσποινα, καταθέτει στον τάφο της το σπαραγμό και τα δάκρυα της.

ΣΤΗΝ ΦΑΡΑ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΔΑ

Αν είχα καμία εξουσία στα χέρια μου, άγατη ε, μου άναγνώστρις, να προσπαθούσα να έμποδισα την προσοδον τη άπαισιαι αυτή μούδα, του Φαρού. Μά την άληθεια ούδελος ε άλλοις μούδα ή τηξεν τόσο άτυχής και τούση άκινδύου, μολού να πώ, για τα μούτρακια σα, δεισποινίδες μου.

Η μούδα αυή που έβριζεν άπό τον τάφο του Τούταχα ω! δέν ελ ε ίπικος άλλο παρά ένα άστοχη και έντελως άκαλασθητο σαυρομολούγησι χρωματιστη, ποιδένεν αν χαμμία γχει σιν μετ ξυ των και ετσι άπως έχουν υψήθ έπάνω σου ύφασμα, άποισθεν ένα Μωωωϊδον άπό το πλέον τραυτώδη που μπουρούσε να παντασθί ένας, κινιβ λος.

Υπαρχει το δδομένο, άματη ή μου φίλη, έτι δλα τα χρώματα δέν πη αίνου, σού προσωπο σας. Αν ελθετε π. χ. μελοχρωμη και φορέσετε κάποιον κίτρινο κοστούμι υ' άναγκασθεις να το βγλειετε γρήγορα, έπειδι θα σας κατασθ έντελως άπο ρουμική. Εν ελθετε ξανθό υτέδεν θα σας πηγαίη ιώμπελ χρώμα και θ' άναγκασθί ε να ε' άποφύστε. Η; την μόδιν του Φρωδούπάρχουν άνα ατωμένα δλα τα χρώματα και ελ ε ξαθια ελθετε Γε μελχρο, ή, ελθε υποχρεωμένη να φοριώ εσθε ένα σωστο δειγματολογιο χρωματων που ριχνι, τούες άτυχεις σκίς στα προσωπά σας άποτε να ερξαται σιγμή που να άερωσιώμαι άν ελθετε μιά δεισποινίς του καλου κόσμου, μιά άτθις, ή κάποιε άναρωσιωπούλα, που ήλθε στις Αθήνας με δανακό φορέμα.

Πρός θεου, φαισθητε των ώματων γραμμών του σώματος σας, φορέσατε καλλίτερα κρινολίνο, άποφύστε όμως τα Αιγυπτιακά τραυτου ήματα.

Φορέσατε κοστούμι Φαρού, Άπό τη; σιγμή; αυτή έπεριστε, άγνητη μου, στο άλμπουμι ου γελουγο φιν. Τώρα έτοιμά; σθε να βάλετε και κ πελλια Φ ρωω' λλομονοι θρηυ το ώμορφο κεφαλάκι σας. Δέν θα είναι πλέον το χαριτωμένο κεφαλάκι της άτθιδος, αλλά μιά κεφαλή... Μουχαριά με το κοσούχομο σαρί ε.

Όποι, πληροφούμαι άπό τή Γαλλικά περιουσια, ή άια του Φρωδού ήρξισ να φθάνη και στής κάλτσες. Πάει λοιπόν κ ή κοψή και σ'ανδάλιού, γαμπολα σας. Οί κύριοι θα βλάνουν τα π'ια σας και θ' άποσ ρέψ υν τους όφθαλμούς άπό φρικην. Όλοι οι υ νοι που γορ ήκανε για την κλ σική ώμορφιά της Άθηνάις θα μεταβληθούν σε μοιρολόγια πολύ τυχαητικά.

Κάτω ο Φα, αώ, άγαπητές μου. Σώσατε την ώμορφιά σας, Κ νόνυστε να σας παροσιώσουν στο έξή; όμ με την Άφροδί η της; Μήλου, αλλά με κάποιαν... μουσιαν της Αλγυπτου. Και οι κύριοι; Ποιός θα βρεθί η διακινδυνεύση ένα φλετ προς μιά... μούσιαν; ΤΕΛΕΑ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛΙΑΔΑ.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΗ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΟΤΑΝ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΚΟΛΟΓΗ

Η κυρία Ρ.τα συλλαμβανει τον σύζυγο της άπιστούνη και τον συλλαμβάνει μπροστά στον άδελφικό του φίλο τ. κ. Κλέαρχο.

Άτιμι! φωνάζει η σύζυγος. Μ' αυτήν λοιπόν την άσημηγυναικα θέλεις να με άπατήση;...

Σιωπή, ψιθυρίζει ο σύζυγος. Μήν έαθέτης το κορτίο... Κοριτσι Χι, χι, χάλ! Για κορτίο περνάει; Άνοιξέ το καρτέ της να δής πόσο πριν άπό σένα την έγλένησαν.

Άδύνατον, κανει ο σύζυγος διαμαρτυρόμενος. Τήν ξεύρω για καλά.

Κ' εγώ σε βεβαιώ ένόρκως, λέγει η σύζυγος τόν πως είναι μιά κοκότητα τεροπερασμένη.

Τήν άλλην ήμέρα ο σύζυγος συναντά τον φίλο του και του σφίγει το χέρι γεμάτος χαρά...

Περίεργο, λέγει ο φίλος του. Ύστερα άπό τή σκηνη που σου άεινεν η γυναίκα σου, έπερμένα να σε δω πολύ διαφορετικό.

Ίσα, ίσα η σκηνη έκεινη μ' έκανε πειδ εύχνημένο ανθρωπο.

Έξέχασες πως σου άεινεν κουρέλι την εξομνή σου;

Αυτό άκριβώς με κανει εύχνημένο. Πιλάβωσες;

Καθολου, έμαθα την δλήθεια. Ως τώρα δυσκολύομουν πολύ να μιλήσω καθαρά στή Βέρη. Είχα πεισούη και έπρόκειτο περι κοριτσιά. Τώρα όμως, που έμοθα δλη την άληθεια άπό τη γυναίκα μου, δέν έχω πλέον κανένα λόγο να δυσκολεύομαι. Ένωσεις; Φαντάσου λοιπόν να βρεθί αυήλο στήν άγκαλιά μου το τελειότερο πλάσμα, ή ώμοσιέρα γυναίκα, η Βέρη. Ά, χρωσταω μεγάλην εύνομούνη στή γυναίκα μου. Μ. Σ. ΗΡΙΟΣ

ΣΟΥΨΟΥΠΟ

Χλωμός ο Ήλιος έγινε, δειλά κ' η μέρα σβεί. Και τίς μουντες φτεροδες του, το σκοτός ξε...

Τήν μιά βραχά στα στήφη μου, την άλλην [στη γή] για να γλαντήσουν άλλοι, ώτμή! κ' άλλους [να βροδν ε] πόνο.

Σείλος Τσολής

ΞΕΝΕΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΕΙΣ

ΣΤΗΝ Α. Α. Πταχτη και τσαγινούλα έχεις γ ναι τώρ. Φρωδλα, και κυνάρια άλλοις και μ' αυή ά διασκεδάλεις.

Άλ ε πρέπει να προσέγης τούσας σχέσεις να μην έχλς γιατί τότε συμφορά σου φινιζεις Φρωδλα τον μπλά σου.

Τούσα γέλια μη σκορτζιξ και φιλιάνη μη χριξεις, γιατί θάβλη η σιγμή να σε πιασουν οι καύιοι.

Τόν μικρό σου δέ τόν Τίχη που τόν έχεις συν σκν λικι, ο μπαμπάς του άν το μάθη συμφορά κ' αυή; θα πάθη.

Γά θιμήτου, Άφροδίτη, κάθε βραδυ εις το σπίτι, δαν πηγαίνεις άραγ και σε μάλλον' ή μαμμά!

Εις το Σινεμά οι δυό μας έπερνώσαμε τόν καιρό μας! και έστ στήν άγκαλιά μου έβουνας άπ' τα φιλιάνου.

Σεί Σοθ και χορταίνήξες, Καμπορέ και καπουτιήδες, αυτές είνε άναμνήσεις που δέ θα έξ λισμονήξες.

Τό παληό μας τόν καιρό και το Κώστα μου τόν Θεού, πολλ' άκομη θα περσιξεις όμως δέν θα τόν ξεχάξεις.

Λοιπόν αυή να τα σκεφθίς και λίγο να σποφρονισθίς, γιατί η μαμμά σου άν τα νοιώσει τόν εύλο θα σε μπαλαρώση.

Αυτά λοιπόν σε συμβουλεύω και άπό σένας γερούς και άπό σένας γερούς γιατι πικρά θα μετανιώσης!

Θεογική Δεκέμβριος 1923 Νίκος Γ. Κράλλης

ΣΤΟΝ ΑΙΟΝΟ

Σε γνώρισα ένα μαγάτικο δειλιό, που τα λουλούδια τραλά από χαρά χαμογέλασαν, άνοίγοντας τα μυρωδάτα πέταλά τους, όπως η ψυχή μου χαμογέλασεν άπό εύτυχία, γιατί δε τότε δαν την έκαμα να πούση.

Σε γνώρισα σην ώρα, που άι καμπάνες της μικρούλας εκκλησίας μας κτυπούσαν για κάποιε χαρμόσυνη είδησι, όπως και της καρδιάς μου οι παλμοί, ή αιωνία μουσική, ή ηχίς και αυτή την εισαγωγή ένος μελωδικου τραγουδιού: Γιατι τότε λαμβανα το πρώτο άδελφικό γραμματάκι σου... Τόσε σε γνώριξα.

Και το πήρα άκριβώς την ώρα που ο Βασιλεύς της Ήμέρας ο Ήλιος, έδωσε πλέον άπό τα καταπρόσινα βουρά της ώμορφης πατρίδας μου και αλ τελευταίες άριδες χαμόγαν και αυτές μοιάζοντας σαν μουσικό μαγαμίον μινεδόσο.

Ναι!!! Κείνο το Μαγάτικο δειλιό γραιού σήκαμε και άπό κείνη την σιγμή έτοιμασα την καρδιά μου, που ως τότε ήταν κλειστή και έτοιμαση για κάθε χαρά, για κάθε λύπη, ν' άνοιξη, γιατι σε σένα θα χαρίση, ότε φαίνεται, ή τύχη μου τα κλειδιά της. Και την άνοιξες, της σκορπισες μέσα της την χαρά και την εύτυχία, την μεθύσες με τα άρωματικά ποτά, την γύρισες σε κάθε άποστολότουσ ανθώνα, την ράντισες με τέσ πνύ βραχίς μυρωδιές και τίλος με το Μαγάτικο σιεράκι στολισμένη, την άνέβωσες στήν πειδ ή ψηλή κορυφή της εύτυχίας.

Μιά βραδυά, την ώρα που το παιχιδάριο γεγγαρι, σαν άάνι γυροσσε στους δρομους του ουρανού σπαταλώντας άδιάκοπα τις ζωικές άριδες του πού μοιάζανε και αυτές σαν έπιδες για τις ψυχές των πορνείων, κείνη την ώρα και γώ δέν έξωω πώς και άπό ποσ, φράνκε ένα μικρό συννεφάκι που σιγά - σιγά μεγαλώσες και σκέπασε όλο το γαλάζιο φόντο.

Άπό φόβο, μη τυχόν και σε χάσω, σ' αυτή τη σκοτεινιά, συνόκηνα άπ' τήν γανιά σου καθώμουνα και θέλησα να σε πησιώσω... μ' άλλοιμονον... Ένας γκρομπος φάνηκε μπροστά μου, με τρέβηξε και κατακρέμησε την άδολη και παιδική καρδιά μου.

Μά πως άφηξες λουίνδ σου; Άπό τόσο ύθος που την κρατούσες τόσο κοιρό, να πούη στο χάος της άπελπισίας, στο βράθος του βαράθρου και ν' άναπνύση βαρύνις μουσικής σασιμιστων πιωμάτων, πέφροντας, το ώμορφο λουλοπιδίο στεφάνι που της φορούσες. Και μού άεινεν βιθιά άγίασρητη πληγή. Τώρα!!! Ω! τώρα άφησες την άδολη και άδολη καρδιά μου να ξεριψή μόνη της μέρα με την μέρα, δινι δέν έχι πειδ ζωή, γιατί πρέπει να έξερς πως για δίλες της πληγής βλοσεται βοτάνι ποιδ όμως για την πληγή της καρδιάς.

Ο ΠΙΝΕΣ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΗΤΗΡΩΝ

Ό πινεις των διαφορων χαρακτηρων του Φιλικου Δ αγωνισμου, τακτοποιούμενος και κα ονιζόμενος κατά τρόπον πλέον επαγωγόν και άπλούστερον, θέλει δη. ουνειθητ εις το προσέχες.

ΘΕΑΤΡΗΚΗ ΚΗΝΗΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΔΕΙΟΝ

Εις το Έλληνικόν Όδειον και υπό της Δραματικής του Σχολής, έτοιμασθη διά να πηχθοδιν λίν προσέχως, οι Κ υδοι του Γιάννη Καμπύση, το τραυτο δράμα, κατά διδασκαλίαν του κ. Νικ. Παπαγεργί υ. Θά πρωταγωνιστήση η δι; Άντιγόνη Μεντιζή, διπλωματικού της Δραματικής Σχολής του Έλληνικού Όδειου.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Τ. Μοργην, έξ φληξες ελήφθη. Ελήφθησαν αλ ουνουκαί των κ. κ. α. δίδων Έο. Κουλιάρ, Γ. Σιτηροκούδη, Α. Γυροούλας Άραπάκη, Νικολ. Πτεργιά, Γ. Φιλίππου.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΩΡΟΝ

Χάριν των άναγνωστών μας κολουνηται οι τρέξι τόμοι της Σφαίρας; 2ου, 3ου κ ι 4ου έτους καθώς και ο τόμος του 1921 της Έλλάδο. Αντι δραχμών 100 μέχρι της πρώτης του έτους.

Είναι το πειδ εύγενικό. το πειδ εύθηγο και το πειδ πρακτικόν ώδρον.

Έπαφεληθητες της σικαιρίας. Οι τόμοι είναι παραδοσίοι εις τα γραφεία μας.

Καλέ, τί σ' έλεγε αυτός έκει στήν

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

—Ναι...είστε πολύ άξέπαινη προ θέλετε να βοηθήστε τόν πατέρα σας...το σπίτι σας.. Άλλά να γίνεται πάλι δασκάλα; Ίσως, για ένα κορτίο σαν και σας, υπάροχον κ' άλλες έργασίες, πιδ τωραστές... Άν μαθαίνετε πιδ, τραγουδιό, ζωγραφική;..

—Μά δέν έχω καμμία κλήση σ' αυτό!.. —Κι' έχετε κλήση στή Γραμματική!.. έσεις; —Σας βεβαιώ!.. Στο μόνο μάθημα που κάρωω άριστα, είναι τα Έλληνικά

—Περίεργο!

Η συνομιλία μας εξακολούθησε πιδ ήρεμα. Είχε πάψει το σαχλά του κομπλιμέντα, δέν έφραυε κιάλα άπό κοντά μου κ' εγώ δέν δυσκολεύομουν πιδ να του άπαντώ, χωρίς να κάνω πνεύμα, σ' ερωτήσεις που έδειχναν έν' άπλό, φιλικό ένδιαφέρον. Θα φαινόμεν κ' άγενής, τί σιγμή που έκείνος φανόταν πιδ εύγενικότατος. Και μπορούσαμε να μιλούμε έτοι οι δυό μας, λιγάκι παραμέρο, γιατί σε λίγο ήρθαν κ' άλλες φιλενάδες, Φωμαδιανές, σουν δέν έπρόσεχαν βέρβια σ' έμάς. Άφου κ' ή μητέρα μου δέν έγύριζε να με ίδη, άφοσιωμένη να λήθ το δικα της με την κ' Άνδρονίκη και μ' άλλες φιλενάδες, Φωμαδιανές, Ταυταλιανές, και καθέξες, που είχες να τις ίδη κιάλο. Άς προσέθετα πως έκείνο τόν καιρό, στο Φανάρι, οι βλίζτες μας ήταν κάπως ά ρ μ ε ν ι κ ε ς.

Με ρώτησε τί έργασία έκανε ο πατέρας μου, πόσα αδέρφια είχα, πόσων «ετών» ήταν το καθένα, πως τάλεγαν, και του έλεπα. Κι' έκείνος πάλι μου έλεγε πως είχ' ένα θειδ στο Σταυροδρόμο, τραπεζίτη, τόν κ. Άμπελόγλου, και πως ήταν πρώτος υπάλληλος, και συνέταρος μάλιστα, στήν Τράπεζα του. Πατρική οικογένεια δέν είχες. Ούς πατέρα, ούς μητέρα, ούς αδέρφια. Μόνος του στον κόσμο. Στο σπίτι του θεού του καθόταν. Μάφης δ μασιότα να κανάλωω πως κέρδιζε πολλά και χαιόταν ζαή.

Ό, πολύ πιδ ήρεμα εξακολούθησε η συνομιλία μας. Δέν έμοιζες κιά με κόρτες, και τόσο χον τρι κ' εκ μέρους του, όπως στήν αρχή. Κι' όμως πάλι με στενοχωρούσε. Ό νέος αυτός, για μένα, είχες πάντα και το άντιπαθητικό. Και χωρίς να μου λήη τίποτα παράτολμο, περσιούθη, με περσιξες φοβρά ο τρόπος που με κοιτάξες. Δέν μπορούσα μάλιστα να τόν υοφώρω όταν τα βλέμματά του σταματούσαν έπίμονα ποτε στα πόδια μου, άπ' τη μέση ως τα γόνατα, κ' έβλεπα τότε πως παρρησιόκωνε αυτό το μέρος όλος καθόμουν στήν κερκέλα, —ποτέ στα μπράτσα μου και ποτέ στο στήθος μου. Μου φανόταν, —περίεργο! — σά να μ' έβδυνε με τα μάτια. Και μαζεύομουν χωρίς να θέλω, και μάζευα με τρόπο τή φοιστία μου ή σήκανα το μπουστο μου ως το λαμό...

Έπειτούς δέν έβάσταξες. Και μιά σιγμή, άντι να του άπανήσως, σηκώθηκ' άπότομα και τόν άφησε με μιά προκάση: κιάη μήσινα να πιδ σε μιά κυρία. Άλλά είχαμε μήσινα κιά τουλάχιστο δέκα λεπτά της ώρας.

Άν παρεξήγησες, δέν άπελπισήσες. Κι' όταν ήρθαν τα γλυκά, πήρε με το θάρρος άνεψού ής θείας του ένα κομμάτι ροβινι σ' ένα πιατάκι και μ' ο το έφερε λέγοντας: — Άν έξέρω αν σάς άρέση αυτό... Μήν προτιμάτε μπακλόβα;... — Μερσί... όχι... προτιμώ το ραβανί.

Στάθηκε κοντά μου και, όσο έφραγα, ξανάγχιος μιά μου λήη και να με κοιτάξη. Μά δέν έννοθα να μιλήσουμε πάλι άλλα δέκα λεπτά. Όχι πως φοβόμουν μήν πτερεγγήσουν οι άδικοι, παρά ματι δέν μου έκανε μένα καμμία εύχαριστήση. Άν δέν μ' έκοιτάξες έτσι, σά να με γδύνη, — και τώρα που ήμουν δρθή, αυτό μου φανόταν χειρότερο, — ίσως θα τούσανα τή χάρη. Άλλά βιάστηνα να φρά το ραβανί μου, πρλόρα να πάω νάφήσω μονάχη μου το πιατάκι στο σερβίτσο και τόν άφησα μάρμαρο.

Αυτό ήταν. Γιατι σε λίγο ή μητέρα μου μούγεψε και σηκώθηκε να φύγομε. Κι' έπειδι έκείνη την ώρα, — πάντα με το θάρρος άνιψιού της θείας του, — είχες βγί άπό τη σάλα, για να κιάη δέν έξέρω ποσ, ίσως να φρονιση και για κανέν' άλλο τραταμέντο, φύγαμε χωρίς να ποχαίρεθίσουμε τόν κ. Δημητράκη.

— Καλέ, τί σ' έλεγε αυτός έκει στήν

—Ναι...είστε πολύ άξέπαινη προ θέλετε να βοηθήστε τόν πατέρα σας...το σπίτι σας.. Άλλά να γίνεται πάλι δασκάλα; Ίσως, για ένα κορτίο σαν και σας, υπάροχον κ' άλλες έργασίες, πιδ τωραστές... Άν μαθαίνετε πιδ, τραγουδιό, ζωγραφική;..

—Μά δέν έχω καμμία κλήση σ' αυτό!.. —Κι' έχετε κλήση στή Γραμματική!.. έσεις; —Σας βεβαιώ!.. Στο μόνο μάθημα που κάρωω άριστα, είναι τα Έλληνικά

—Περίεργο!

Η συνομιλία μας εξακολούθησε πιδ ήρεμα. Είχε πάψει το σαχλά του κομπλιμέντα, δέν έφραυε κιάλα άπό κοντά μου κ' εγώ δέν δυσκολεύομουν πιδ να του άπαντώ, χωρίς να κάνω πνεύμα, σ' ερωτήσεις που έδειχναν έν' άπλό, φιλικό ένδιαφέρον. Θα φαινόμεν κ' άγενής, τί σιγμή που έκείνος φανόταν πιδ εύγενικότατος. Και μπορούσαμε να μιλούμε έτοι οι δυό μας, λιγάκι παραμέρο, γιατί σε λίγο ήρθαν κ' άλλες φιλενάδες, Φωμαδιανές, σουν δέν έπρόσεχαν βέρβια σ' έμάς. Άφου κ' ή μητέρα μου δέν έγύριζε να με ίδη, άφοσιωμένη να λήθ το δικα της με την κ' Άνδρονίκη και μ' άλλες φιλενάδες, Φωμαδιανές, Ταυταλιανές, και καθέξες, που είχες να τις ίδη κιάλο. Άς προσέθετα πως έκείνο τόν καιρό, στο Φανάρι, οι βλίζτες μας ήταν κάπως ά ρ μ ε ν ι κ ε ς.

Με ρώτησε τί έργασία έκανε ο πατέρας μου, πόσα αδέρφια είχα, πόσων «ετών» ήταν το καθένα, πως τάλεγαν, και του έλεπα. Κι' έκείνος πάλι μου έλεγε πως είχ' ένα θειδ στο Σταυροδρόμο, τραπεζίτη, τόν κ. Άμπελόγλου, και πως ήταν πρώτος υπάλληλος, και συνέταρος μάλιστα, στήν Τράπεζα του. Πατρική οικογένεια δέν είχες. Ούς πατέρα, ούς μητέρα, ούς αδέρφια. Μόνος του στον κόσμο. Στο σπίτι του θεού του καθόταν. Μάφης δ μασιότα να κανάλωω πως κέρδιζε πολλά και χαιόταν ζαή.

Ό, πολύ πιδ ήρεμα εξακολούθησε η συνομιλία μας. Δέν έμοιζες κιά με κόρτες, και τόσο χον τρι κ' εκ μέρους του, όπως στήν αρχή. Κι' όμως πάλι με στενοχωρούσε. Ό νέος αυτός, για μένα, είχες πάντα και το άντιπαθητικό. Και χωρίς να μου λήη τίποτα παράτολμο, περσιούθη, με περσιξες φοβρά ο τρόπος που με κοιτάξες. Δέν μπορούσα μάλιστα να τόν υοφώρω όταν τα βλέμματά του σταματούσαν έπίμονα ποτε στα πόδια μου, άπ' τη μέση ως τα γόνατα, κ' έβλεπα τότε πως παρρησιόκωνε αυτό το μέρος όλος καθόμουν στήν κερκέλα, —ποτέ στα μπράτσα μου και ποτέ στο στήθος μου. Μου φανόταν, —περίεργο! — σά να μ' έβδυνε με τα μάτια. Και μαζεύομουν χωρίς να θέλω, και μάζευα με τρόπο τή φοιστία μου ή σήκανα το μπουστο μου ως το λαμό...

Έπειτούς δέν έβάσταξες. Και μιά σιγμή, άντι να του άπανήσως, σηκώθηκ' άπότομα και τόν άφησε με μιά προκάση: κιάη μήσινα να πιδ σε μιά κυρία. Άλλά είχαμε μήσινα κιά τουλάχιστο δέκα λεπτά της ώρας.

Άν παρεξήγησες, δέν άπελπισήσες. Κι' όταν ήρθαν τα γλυκά, πήρε με το θάρρος άνεψού ής θείας του ένα κομμάτι ροβινι σ' ένα πιατάκι και μ' ο το έφερε λέγοντας: — Άν έξέρω αν σάς άρέση αυτό... Μήν προτιμάτε μπακλόβα;... — Μερσί... όχι... προτιμώ το ραβανί.

Στάθηκε κοντά μου και, όσο έφραγα, ξανάγχιος μιά μου λήη και να με κοιτάξη. Μά δέν έννοθα να μιλήσουμε πάλι άλλα δέκα λεπτά. Όχι πως φοβόμουν μήν πτερεγγήσουν οι άδικοι, παρά ματι δέν μου έκανε μένα καμμία εύχαριστήση. Άν δέν μ' έκοιτάξες έτσι, σά να με γδύνη, — και τώρα που ήμουν δρθή, αυτό μου φανόταν χειρότερο, — ίσως θα τούσανα τή χάρη. Άλλά βιάστηνα να φρά το ραβανί μου, πρλόρα να πάω νάφήσω μονάχη μου το πιατάκι στο σερβίτσο και τόν άφησα μάρμαρο.

Αυτό ήταν. Γιατι σε λίγο ή μητέρα μου μούγεψε και σηκώθηκε να φύγομε. Κι' έπειδι έκείνη την ώρα, — πάντα με το θάρρος άνιψιού της θείας του, — είχες βγί άπό τη σάλα, για να κιάη δέν έξέρω ποσ, ίσως να φρονιση και για κανέν' άλλο τραταμέντο, φύγαμε χωρίς να ποχαίρεθίσουμε τόν κ. Δημητράκη.

— Καλέ, τί σ' έλεγε αυτός έκει στήν

—Ναι...είστε πολύ άξέπαινη προ θέλετε να βοηθήστε τόν πατέρα σας...το σπίτι σας.. Άλλά να γίνεται πάλι δασκάλα; Ίσως, για ένα κορτίο σαν και σας, υπάροχον κ' άλλες έργασίες, πιδ τωραστές... Άν μαθαίνετε πιδ, τραγουδιό, ζωγραφική;..

—Μά δέν έχω καμμία κλήση σ' αυτό!.. —Κι' έχετε κλήση στή Γραμματική!.. έσεις; —Σας βεβαιώ!.. Στο μόνο μάθημα που κάρωω άριστα, είναι τα Έλληνικά

—Περίεργο!

Η συνομιλία μας εξακολούθησε πιδ ήρεμα. Είχε πάψει το σαχλά του κομπλιμέντα, δέν έφραυε κιάλα άπό κοντά μου κ' εγώ δέν δυσκολεύομουν πιδ να του άπαντώ, χωρίς να κάνω πνεύμα, σ' ερωτήσεις που έδειχναν έν' άπλό, φιλικό ένδιαφέρον. Θα φαινόμεν κ' άγενής, τί σιγμή που έκείνος φανόταν πιδ εύγενικότατος. Και μπορούσαμε να μιλούμε έτοι οι δυό μας, λιγάκι παραμέρο, γιατί σε λίγο ήρθαν κ' άλλες φιλενάδες, Φωμαδιανές, σουν δέν έπρόσεχαν βέρβια σ' έμάς. Άφου κ' ή μητέρα μου δέν έγύριζε να με ίδη, άφοσιωμένη να λήθ το δικα της με την κ' Άνδρονίκη και μ' άλλες φιλενάδες, Φωμαδιανές, Ταυταλιανές, και καθέξες, που είχες να τις ίδη κιάλο. Άς προσέθετα πως έκείνο τόν καιρό, στο Φανάρι, οι βλίζτες μας ήταν κάπως ά ρ μ ε ν ι κ ε ς.

Με ρώτησε τί έργασία έκανε ο πατέρας μου, πόσα αδέρφια είχα, πόσων «ετών» ήταν το καθένα, πως τάλεγαν, και του έλεπα. Κι' έκείνος πάλι μου έλεγε πως είχ' ένα θειδ στο Σταυροδρόμο, τραπεζίτη, τόν κ. Άμπελόγλου, και πως ήταν πρώτος υπάλληλος, και συνέταρος μάλιστα, στήν Τράπεζα του. Πατρική οικογένεια δέν είχες. Ούς πατέρα, ούς μητέρα, ούς αδέρφια. Μόνος του στον κόσμο. Στο σπίτι του θεού του καθόταν. Μάφης δ μασιότα να κανάλωω πως κέρδιζε πολλά και χαιόταν ζαή.

Ό, πολύ πιδ ήρεμα εξακολούθησε η συνομιλία μας. Δέν έμοιζες κιά με κόρτες, και τόσο χον τρι κ' εκ μέρους του, όπως στήν αρχή. Κι' όμως πάλι με στενοχωρούσε. Ό νέος αυτός, για μένα, είχες πάντα και το άντιπαθητικό. Και χωρίς να μου λήη τίποτα παράτολμο, περσιούθη, με περσιξες φοβρά ο τρόπος που με κοιτάξες. Δέν μπορούσα μάλιστα να τόν υοφώρω όταν τα βλέμματά του σταματούσαν έπίμονα ποτε στα πόδια μου, άπ' τη μέση ως τα γόνατα, κ' έβλεπα τότε πως παρρησιόκωνε αυτό το μέρος όλος καθόμουν στήν κερκέλα, —ποτέ στα μπράτσα μου και ποτέ στο στήθος μου. Μου φανόταν, —περίεργο! — σά να μ' έβδυνε με τα μάτια. Και μαζεύομουν χωρίς να θέλω, και μάζευα με τρόπο τή φοιστία μου ή σήκανα το μπουστο μου ως το λαμό...

Έπειτούς δέν έβάσταξες. Και μιά σιγμή, άντι να του άπανήσως, σηκώθηκ' άπότομα και τόν άφησε με μιά προκάση: κιάη μήσινα να πιδ σε μιά κυρία. Άλλά είχαμε μήσινα κιά τουλάχιστο δέκα λεπτά της ώρας.

Άν παρεξήγησες, δέν άπελπισήσες. Κι' όταν ήρθαν τα γλυκά, πήρε με το θάρρος άνεψού ής θείας του ένα κομμάτι ροβινι σ' ένα πιατάκι και μ' ο το έφερε λέγοντας: — Άν έξέρω αν σάς άρέση αυτό... Μήν προτιμάτε μπακλόβα;... — Μερσί... όχι... προτιμώ το ραβανί.

—Ναι...είστε πολύ άξέπαινη προ θέλετε να βοηθήστε τόν πατέρα σας...το σπίτι σας.. Άλλά να γίνεται πάλι δασκάλα; Ίσως, για ένα κορτίο σαν και σας, υπάροχον κ' άλλες έργασίες, πιδ τωραστές... Άν μαθαίνετε πιδ, τραγουδιό, ζωγραφική;..

—Μά δέν έχω καμμία κλήση σ' αυτό!.. —Κι' έχετε κλήση στή Γραμματική!.. έσεις; —Σας βεβαιώ!.. Στο μόνο μάθημα που κάρωω άριστα, είναι τα Έλληνικά

—Περίεργο!

Η συνομιλία μας εξακολούθησε πιδ ήρεμα. Είχε πάψει το σαχλά του κομπλιμέντα, δ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
— Μά θέλουν όλα αλλαγή, όλα άνεξεμεικτός. Έτσι πού βλέπετε...

— Η Λίνα χαμογελοῦσε.
— Αὐτὰ ὑποσέθηκα, εἶπε με φωνή κάπως χιλιεπιτηνική, εἶναι χροῖη...

— Τὴν ἔχετε βρεθί;
— Τὸ χρώμα τοῦ προσώπου του ἄλλαξε λίγο.
— Δεσποινὶς Λίνα, εἶπε με κάποια στεσοχώρια, με συγχωρεῖτε...

— Φρονήστε τὴν δεσποινίδα Λίνα Περσέτη, εἶπαν ὁ γιατρός στὴ νοσοκομεία.
— Πῶ; τὴν εἶπατε, γιατρέ; ἐρώτησαν ἡ μητέρα τοῦ Πέτρου...

— Αὐτὸ, ἐπιθυμῶ. θὰ ἦταν γιὰ μένα ἕνα ὄνειρο. Εἰστε ἡ γυναῖκα...
— Ἡ Λίνα τὸν δέχθηκε.
— Δέχομαι, τοῦ εἶπε.

— Ἐκεῖνος, τῆς εἶπας τὸ χέρι, τόφερε στὰ χεῖλη του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φιλεῖ.
— Τὸ σκεπθῆκατε καλὰ; τῆς ρώτησε πάλι.

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὰ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὰ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
Ποῦ εἶν' ἐκεῖνο ὄμοιο; πού θὰ ξαναθερμάνῃ τὴν παγωμένην...

— Ἡ μητέρα τοῦ Πέτρου, εἶπε με φωνή κάπως χιλιεπιτηνική, εἶναι χροῖη...
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

ΣΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΨΗΦΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Τὰ δνόματα τῶν Νικητῶν

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρ τῆς, ἡμέρας ἡ ὁποία εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὴν ἐκδοσιν τῶ ἀπο...

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
'Αστικοί: Vichi Nicolaidou δια ψήφων 154.

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Νεαροί «Ανθρόπ», διὰ τὰ διασκεδάζον τὴν...

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».
— Ἄπο τὸ ἐργασιμὸν διαγινώσκον τῆς «Σφαίρας».

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ

ΠΙΡΙ ΨΙΛ'ΚΟΥΝ ΟΥΞΥ

Πιρδίκου α'λίμ',
Γιουρτές ερχ'ντι, παν'γύρια ζ'γών'ν κι' ού

κουσμάκις, θά γλεν-
τήσ' κρησσηδόν', γυ-
ναικηδόν κι' ποιη-
δον. Μονάχα γι'ού ού
εμ'ς δπ' έφρα
προικι'βολικώς κι'
τ'ν μιστόν. Φλεβι-
ρου θ' άπομεινου
κατάκλε στους ετ'
δ' άτι υ σάν άσκη-
τής μαθές κι' σάν κα-
λόγερους, τί δέν έχου

πού τ'ν κισαλήν κλίνας, του ούποίου, οπως λέει κι' ο μαστροναγαθόγγελους, ισώ-
θ'καν παντάπ'σιν τά ψ'λά. Θά μ' πη δτ' έχου
δικη'ν υ' α'τούν τ'ν άκρίβεια κ' δτ' εύλος
ό γκουριά: υποφέρει από καλπάζ'σαν άψι-
λιαν κι' πάν' ούλ'ι να τρελλαδούν, γιά δαύ-
του εσχάτους γλέπς να βγαίν' κι' να ποιή-
τάδ'ς. Τί νάν τόν κάνου δμω; γι'ού τ' δικηου,
οδρέ μισομπάσαινο; Τρώεται τ' δικηου χουρίς
ψ'υμ; Του δικηου είν' ένα πράμμα δτ' καθ'ι
στ' στομαχί κι' δέν πειε τ' έρμου παρακάτου
φόντας διν τ' σπερζέ'ς μί κρ' οί.

Τ' έξρου, δπ' να μ' ειαρ'η; μαθές κι' να
μου καής σάν τ' πιλ κούδι, πώς φόντας ύπου-
φέρει τ' άς άπου άψι'λα ιδώ τ'ν Έλληδα
διν' καθ'ι με σ' ανουμένα χιράκι α. Για έρα-
νου κάνει, γιά β'υλιεφτής γέν'τι, έπ' ελ'ι τ'
ΐίου, γιά φακί'ς γέν'τι κι' θάβ'τι κι' εσθά-
β'τι κι' άλλοι κλ'ρών' τ' έξουδα τ'ς κ'δ'σας,
γιά βάν' τ'ν Παν γιά να δακρ'ό; κι' τ'ν άγιον
Γιάννη να κλαί'ε γιά να μ' ζέβ'γ' δικηου λ'ς
Κάν' κ' έν' άλλ'ι ιδώ στ'ν άνθή α φόντας
διν' έχ'ν λιεφτά: Κο'το'ν' ών'ν τ'ς γ'ναίκες δπ'
έχ'ν. γιά δμ'ς τίπ'τις άπου δαύτ'ς τ'ς κασκ-
ρί'κ' διν' μπουράου να σκορ'σου. Ού Μή ρ'ς
άνέκ'θεν δύγιου έπιχειρή'ς μαθές έχ'ι:

Τού μιστοί' κι' τ'ν Πι'δ'κου. Κι' τού μ'ν
μιστό τ', οπως σου'τω, τ'ν κατεβ'όχτηες μο-
νορούφι τ'ν δέ Πιρδίκου... άς τ'ν πη καλλιιά
τ'ς κι' δαύτη διν τρώγ'τι.

Κ' τάρη; Τώρα ήρθε μαθές ο καιρός να
βάν'ς κ' έσ'υ τά δνατά σ' κι' να με ξελευτε-
ρώσ'ς άφ' τά δεινά τ'ς άπειντορίας. Καλά σ'
είχα τόσον καιρό στ' γή τ'ς έπαγγιλίας δπ'
ρέβι μέλι κι' γάλα κι' ξυνόγαλο, κηλά σ' εγιά-
τρεβγα τόσ'ς μή'ς δπ' ή'σ'ν κερβ'βατ'μένη κ'
είχα βίν' στ' μπάνια κι' δύγιου κατ'υστάρ'κα
γιά τά έξουδα τ'ς κηδείας σ'.. Ί ώρα καιρός
ν' άπλώσ'ς κ' λ'ου τ' πουδρ'όκ' σ' να με βου-
ηθή'ς του κατά δνάμιν. Θά μ' πη'ς δτ' διν
έχ'ς δικάρα, δτ' έφρας μαθές όλη σου τ'
προΐκα σ' παρακλή'ς κι' π' λιτανείες γιά
στ'ν έρημ' τ'ν παντοριά... Έννοια σου κι' διν
θά σ' βίνου να μ' δώκ'ς λιεφτά. Ένα μο-
νάχα ζητάου άνενδότους άπου σένα: Νδρθ'ς
στ'ν Άνθήνα, νάρθ'ς μί του καλό κι' φόντας
θά γκι'ρι'ς: κανιά μέρα στ'ν ούδου Σαδί-
γιου κάν'ς έστ' κ' πέσ' άπάνυ σε κανένα ού-
τουκί'ν'του να σ'ι χιυκή'σ' λιγ'λάκι, γιά να
πάρ'μ' δστ'ρης να στολα άπουζ'μήουσι κι' να
τ' φέρου κι' βόλτα μέρες πού'νι—βοήθειά σ'.

Ταύτα κι' μένου, γιά σ' κι' άντιουμ',
ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΗΟΓ'ΒΛΟΥΣ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΦΑΡΑΩ

Δυστυχημένε Φαραώ,
τί ήτανε γριφτό σου!
στη: ... γοβες κάθε γυναικός
νάδης τόν έαυτό σου

"Ήουχο δέν σ' άφίνουνε
να ζήσης έν ειρήνη
και τώρα όπου πέθανες
σε κάνουν ... φιγουρίνι.

ΤΑ ΓΛΥΚΑ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ

Σου πήραμε τόν μπακλαβά
κι' όλα σου τά σεκέρια,
τά όραία καταίφια σου,
τ' άφράτα κατημέρια
κι' όλες της γλύκες της κα-
[λες —
ντολμά καπ' δνούργου —
και τά γλυκά του κρεββατιού
και τά γλυκά του φούρνου.

5 ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

"Ήγουν όμιλλίαι έαίμαρροι

Μιά σμικρά
δσποινί; τσακινούλα,
τά μάλα κομφόν
τόπολίκιονμου ήλλάδούλα
μεθ' εύειδ'ε, κ'ι τρυφερούν
προσωπάτου,
δπερ καθ' όλα και δι' όλα
μή μου άπθου,
ήγουν σασθούν άλνάκιον
του γαλάκθου,
ήδη τ' όποί'ν
ένεπλάκην έν τοίς διχθύ-
[ε'ς τών ειδυλλίον.
"Όθεν ού'ν ριφθείς
μεθ' άπανδα
τά δυνατά μου

Ίνα και γούν τή' προσχομήσω με τ' ύδατάμου,
ούκ' ήβ'υλήθη πο'ω; συν έναί ή μαίμουζίτσα
πράττωσα μοι ή τσαπηρδών
χούρα και καπρίτσα,
τό όποίου
όψόμαθα τίς θά άνδραπεξέβλη δυοίν θάττερον
κοινώς έκ τών δύον.
"Εσπεφσον ού' ταχ'ω; δια να έκκορθήσω
τόν έπιτή'ς έρωτα Ίνα ούκ' παραφρονήσω
και έμετέβην μετά μ' άς κηθαρός
ύλοκάτωσην τής στέγης του
έξώσθου τής ειλώ'ς,
έξ ένεκεν ό πίπτον ύετός
χυδού'τι βροχός,
και ήξί'μην να άνω τραγώδιον μελανχολίως
μετά κλαθμών ώς νήπιον σπαραξικαλδίως,
άλλ' άπτή άκρυσιαμένη
κι' έξελθώσα θέξει τά; φωνός
άκούσθω; δέ πολλοπλάσινας
ροί καταμέτρησεν καλπαζ'ας,
τό όποίου
άπτά πανθάνει όσας έβλέπει
μετά δουλαρίων. Ο ΛΓΚ'ΟΕΓΓ'ΕΛΟΣ

ΕΚΚΡΕΜΟΤΗΤΕΣ

"Όλα μου φα'νονται έκκρι' ή
κ'ι σκιά και καλαβ'νω,
άρχίζω άπ' τά πολυικά
και στόν... καιρό τελειονω.
Τούτο έκκρι'μες, κείνο εκ-
[κουμ'ε;
πού διαρκώς κου-
[νιέται;
και όμως με τόσα
[έκκρι'μή
κανένος δέν γρε-
[μίζεται.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Μιά Παναγιά στόν Πειραιά,
όπως ή φήμη λέει,
λιπήθηκες τή θέσι μας
κι' άρχίησες να κλαί'ε.
"Ό τας ό κ'ίσμος γίνηκε
μερμηπάντης στην έν-
[τέλεια.

άντι να κλαί'ν οι άγιοι
λιγώνονται στα γέλουκ.

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

"Ο σύζυγος. — Με ποιό θα π'ξς στο χορό,
Άνα;
"Η σύζυγος. — Με τόν έρωτή μου. "Εσ'υ;
"Ο σύζυγος. — Με τήν έρωμένη μου.
"Η σύζυγος. — Μην άγρήσσης καυμένη, σε
παρακαλώ. "Ωζουβά.

3 ΤΟΥ ΒΙΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Η ΠΛΕΙΟΝΟΨΗΦΙΑ

"Όχι, ρέ Μανιώ, έαυτομμυράκι; δχι, δέ
χρει'ζ υμ'ι δικη'ρους και δικηγορί'ες... Τό
μελέτησα φίνα τό έ-
ρω'ικ' δικαιο και
μπορ'ω και μονάχος
μου να κά σ'τό δι-
καστη χω'ις φόβον
κ'ι χω'ρις πάθον. Σα-
κουλεύεται; Σου μι-
λάω δηλαδή; περ
δικοπη θάμ'ια και
τά οικά, έρημικά;
δηλαδή και ά ρ'βυ-
δικαίως.

Τό λοιπό, άδρε-
φάκι Σ'ράνα, έπιμέ-
νι δτ' έχ'ις κυρια-
χικά δηλαδή δικαι-
ώμα α έπειδή κ' έ-
τυχε μιά β'λά τό
κορτσι σ' άλλο-
τική κατ'σασ, έτσι
δη άδ'ις ποδ'ελα τόν
άντρα σάν ψ'ροζούμ' και σ' άφης να π'έ'ις
ένα μεζέ θά π'η π'ώ; έχ'ις δικι'ώμ' τ'ι σ' ύλη
τή κ'υ'να; Δε λέω, ά θραπο ήτουν κ' ή
Μα'ι'ω και μιά και τάχε ξυ' σμένα μαζ'ή μου
μπορεί να'κ'αν κ'ι μιά ι'ροσ'ρα; σε ξέ'νι λι-
μά'ι γιά να πάρ' άν'σασ. Μ' αυτ' ο'δ'ως δέ
θά π'η π'ώ σ' άγ'ιητε κ'ι σε ρ'χ'ι'ς γ' άγ'ι-
πητικο και τά ρεσ' α τ'η; γλυκο τατάτις. Ρέ,
έτσι φαίνεται ή άγάπη; "Αν τάχε μ'σα της
τό σαράκι κι' άν τήνέτ' υγεσβ'ρκο. περ'ι α'ι-
θημ'ι έν κ'ρωτός θά σο'ν διαβίβ'ι'ε κ' τα λή-
λας π'άσ' περ'ι τ'η του μ'νός άτόριο τό μηνι-
τικο και έν δευτέρ'ι έτσι, ρέ, θά σ' έβλεπε,
έτσι ψ'χρημ'ια; γιά θά ρ'μαζ'ς και θά κοβό-
τιν ή χ'λή τη; μόλις τή ζ'ιγ'νες; Δέ θέ'ω,
ρέ ματάκια μου, να συμπλα'ώ μαζ'ή σου, με
να σε φοβή'ς; γιά να ρέ ξ'κόμω άρ' τη Μ'ι-
νι'ω κ'ι να πά ω με τό στανιό τήν πλειονο-
ψη'ι' "Εσ'υ έχ'ις τά δικά σου δικαιώμ'τα
κ'έγώ τά δικά μου "Ε ατώρα να δούμ'ε ποια
νού είν'ι να κ'ερισ'ίτε, α κ' ελ'ι α τό ορ'τ'
έλευτε; να κ'ηνη και ά δόκη τ'ν δέ'υσια
στή π'ειονοψη'ια. Τό λοιπό έδω κ'ι έυό-
μησ'ι μ'ήνου πού φέρνε'ς β'ό τα τ'η' κοπ'λλα
τί κ'ιτά ερ'ς; Π'ό'το να σου π'η μιά βολά
καλημέρα, δ'ύτερο: να κ'άνης μιά έπισκεψη
στην κ'ιζ'ι α κ' αναγκάστ'ε'ς να π'ραστή-
σης τ'ι ποτικ'ω μ'σ'ι ήν άπ'ιθήκη γιά ν'ι μη
σε πιάσουν τ' άφνηκ'ια, τ'ρ'ι ο: να σ'ι στέλλη
ένα ρ'μμ'ι οδ' ο υ'ιστ'μα και λυκόλο α
φά'ς μ'ντια ψάφι κ'ι κουλ'ά περιδ'ρω, τ'έ-
ταρτο: ν'ν τ'η φιλή'ς μιά β'λά π'ίσω άφ'
τ'η "Ακρόπο'ι κ'ι πέφτο δέν έχ'ις

"Ε'α τώρα και σ' έ ένα ήρωτό και δέν
π'ρας μ'ήνας πού να μ'η κ'ιταθέ'ω, τό κορτσι
ά έρω τό μιστό τ'ς στα χ'όρι' υ. και τό
Φλεβ'ρη πούχει 28 έρ'ς: κα 30 μου τόν πλε-
ρ'νει. Δύο: "Ερ'ι τ'ράγματα έπιπόλαια έπ'η'
άπό μένα καθ' όλο τό νάσ'η για κ'ι υ πολι-
κού γάμου, τ'ρ'ι ο: σάνας "άνας ενάως μ'προ-
στά τ'ης γιά νάν τ'η δ'ης να βγ'νυ τ'η χ'ουση
άφ' τ'ι φ'β'ο τ'η;

"Αν π'η καιπερ'ι κ'ληνη, σ'ιστή κ'ληνικ'ητή κα-
τάντησε τ'η'κουζ'ι'ν'τη γιά χ'ιτ'ηρι μου. Κατ'ε
τώ' του λόγ'ο σου και μ'λι μου περ' υ'σ-
τημα κ'ι ρ'μάντ'ε'ς Για ή Μ'ιν'ω δέ σε γ'νω-
ρίζ'ι καλά γιά σου δέν έ-ρ'εις να έχ'ιμη'ης
καινάδ'ιαγειρισ'η, τ'η'ρουα'ι Μετ' β'λητόλοικ'ο
άδ'εφάκι Σ'ράνα, μεταβολή, γιά να μη β'ε θά
σε θέσ' να σου δε ξ'ι τ'ην πλειονοψη'ια μ'υ κ'
έπιτό'τον, δ'τερ'εδειβ'ί'ε'ς. Παρν'ν; Β Δ Α Π Η Σ

Η ΡΕΚΛΑΜΑ ΤΩΝ ΑΡΑΠΑΔΩΝ

Κάθε β'τρι-α μαγαζιού
και κάθε έμπορικ'ιά
φιλοξεν'ι από ήμερ'ών
κι' άπό'να άραπάκι...
Με τ'η ρεκλάμα δμωσ' αυτ'η
θά βγού'ν και ν'οι μ'ελάδες
να βροίμ'ε άράκη άλλων
και γιά τούς... άρ'ιπάδες.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΓΙΑ ΜΠΕΜΠΕΔΕΣ

Σφουρηχ'τες, ροδα, τούμπανα
έργ'ημ'ιν στην άρ'οδα
και οί μ'εμπ' δεσ' χαίρονται
και κάνουν πατινι'δα...

Κι' άλλοι μ'εμπ'έδες σοβαροί
παιχνι'δια θά δ' λ'ξουν,
έταν θ' άνοιξη ή Βουλή
να μπ'οι'νε γιά να... παξ'ινυ.
Ο ΜΡΙΣΤΟΦΗΡΗΣ